

Het christelijke huwelijk

Inleidende opmerking

Vandaag de dag verkeert het huwelijk als instituut in een diepe crisis, die zich ook tot ver in de christelijke gemeenschappen uitstrekt. In een situatie waarin het nu normaal is om geslachtsgemeenschap te hebben zonder getrouwd te zijn, en waarin mensen verwachten dat seksualiteit en het huwelijk in het bijzonder hun verlangens vervullen, zijn er nu heel veel onvervulde en ongelukkige mensen. Hoe kunnen wij als christenen onze huwelijken in deze situatie zo vormgeven dat ze stabiel en duurzaam zijn voor ons en voor anderen?

God schiep mensen als mannen en vrouwen en plaatste in hen het verlangen naar een echtgenoot.

Erotiek en seksualiteit zijn goede gaven van God.

Ze moeten ons verrukken

Ze moeten ervoor zorgen dat we kinderen krijgen.

Ze zijn bedoeld om een sterke emotionele band tussen de echtgenoten te creëren, die hen samenbindt in een sterke, betrouwbare gemeenschap die hen beiden verrijkt en die hun kinderen een stabiel kader biedt om in op te groeien.

Seks buiten het huwelijk verzwakt deze band en frequente seks met verschillende partners voor het huwelijk vernietigt het vermogen van seksualiteit om een band te creëren of te onderhouden.

Het christelijke huwelijk is een levenslang verbond tussen een man en een vrouw, aangegaan voor God en verbonden en gezegend door God.

In veel gevallen is het erotische en seksuele aantrekkingskracht die ons aanspoort om een relatie met een ander aan te gaan. Het christelijke huwelijk is echter een verbond dat een man en een vrouw voor God sluiten, dat God vervolgens zegent en samenvoegt. Dit verbond is dan geldig totdat één van de twee echtgenoten sterft. Het is zelfs geldig als de erotische gevoelens niet (meer) aanwezig zijn. Dit verbond is ook geldig als ik de indruk heb dat mijn partner mij niet langer de voldoening geeft die ik van hem of haar verwacht. Dit verbond geldt ook als seksuele gemeenschap niet langer gewenst of mogelijk is. In het hechte gezelschap van een huwelijk leer je de ander heel grondig kennen, inclusief zijn of haar zwakheden en ellende. En in het huwelijk ontwikkelen en veranderen de echtgenoten zich en komen er nieuwe kanten van hen aan het licht. Mijn vrouw zei eens gekserend: "Ik heb nu echtgenoot nr. 38." Uiteindelijk staat de zin "**Aanvaard elkaar zoals Christus u heeft aanvaard!**" boven christelijke echtgenoten. (Romeinen 15:7) En Christus stierf voor ons toen we nog zondaars waren.

Over de keuze van de echtgenoot

God geeft ons de vrijheid om onze partner te kiezen. Als we trouwen, stemmen we ermee in om met een bepaalde persoon te trouwen, niet alleen met bepaalde eigenschappen van deze persoon.

Er zijn bepaalde kwaliteiten die ons fascineren in anderen. Eros, een liefde die leeft van de fascinatie van de ander, probeert met de ander een gat in de eigen ziel te vullen. Zulke liefde gaat uiteindelijk over mezelf.

Sterke gevoelens aan het begin van een relatie kunnen na verloop van tijd afnemen of verdwijnen. Mensen veranderen, zelfs tijdens hun huwelijk. Plotseling kunnen er totaal onverwachte kanten opduiken.

Voor een christelijk huwelijk is het daarom cruciaal om niet alleen op je gevoel af te gaan bij het kiezen van een huwelijkspartner, maar om zo goed mogelijk na te denken over de vraag of ik bereid ben om mijn hele leven met deze persoon te leven, zoals hij of zij is, in een hechte relatie. Als ik christen wil zijn, moet mijn partner dat ook zijn. Als ik Jezus wil volgen, dan moet mijn partner dat ook willen. En als ik besloten heb dat ik open wil staan voor elke weg die God mij aanbiedt, dan heb ik een echtgenoot nodig die ook open staat voor elke weg van God. Het is heel noodzakelijk om voor het huwelijk heel gedetailleerd te bespreken wat je wilt: Willen we kinderen, zo ja, hoeveel? Hoe gaan we om met financiën? Wat willen we professioneel bereiken? Waar erger je je aan, waar ben je bijzonder blij mee? Wat willen we op korte en lange termijn bereiken? Welke rol moet God spelen in ons leven? Wat zijn we bereid los te laten als God dat van ons vraagt? Hoever vertrouwen we op God?

God kan veel dingen in iemands leven veranderen en tekortkomingen compenseren. Maar God kan een gebrek aan toewijding aan Jezus niet veranderen. Als ik echt Jezus wil volgen, maar een echtgenoot heb die dat niet wil, dan zal ik in de loop van mijn huwelijk samengevoegd worden met iemand die mijn diepste zorgen niet begrijpt. En zoveel dingen die nu eigenlijk nodig zijn en waar ik klaar voor zou zijn, kan ik niet doen omdat mijn echtgenoot er niet in mee wil gaan. Dit kan heel erg bitter zijn.

Normaal gesproken gaan we er in onze samenleving van uit dat ik de ideale partner voor mij zal trouwen; we vragen ons af: "Wat heb ik nodig?"

Een andere vraag zou zijn: "Wie heeft mij nodig?"

Wie wil er met een weduwe trouwen?

Wie is bereid om met een zeer gevoelige vrouw te trouwen?

Wie wil er trouwen met een zeer intelligente vrouw?

Wie is bereid om met een lichamelijk gehandicapte vrouw te trouwen?

Wie is bereid om te trouwen met een vrouw die zichzelf volledig beschikbaar heeft gemaakt voor God?

God kent ons veel beter dan we onszelf ooit kunnen kennen. Daarom is het niet onredelijk om God te vragen of Hij iemand voor mij in gedachten heeft. Mijn vrouw en ik hadden allebei de indruk dat God onze echtgenoten voor ons had uitgekozen. God gaf

ons samen een heel goede weg. Ik vond deze weg samen zo goed dat ik na de dood van mijn vrouw besloot om God te laten kiezen of ik opnieuw zou trouwen, en zo ja, met wie.

In de loop van ons huwelijk bleek dat Christine een erg gevoelige vrouw was. Dit betekende dat ik voorzichtiger met haar moest zijn, omdat ze dingen niet zo gemakkelijk nam als andere vrouwen. In haar verleden werd deze gevoeligheid gezien als een ernstige tekortkoming in haar leven, maar ik vond deze hoge gevoeligheid een prachtige kwaliteit die Christine extreem aantrekkelijk voor mij maakte.

Ik heb 44 jaar vanaf mijn 16e heel bewust zonder vrouw geleefd en ervaren dat God me daarbij hielp. En het zou voor mij een goede en realistische optie zijn geweest om tot mijn dood single te blijven. Ik trouwde met Christine omdat we allebei de indruk hadden dat dit nu Gods wil was. Maar noch toen noch later had ik een erotische band met Christine; ik heb haar nooit als een deel van mezelf gezien en ik heb nooit de gedachte gehad dat ik niet zonder haar zou kunnen leven.

De prioriteiten in het huwelijk

- 1) God
- 2) mijn echtgenoot
- 3) onze kinderen
- 4) mijn beroep
- 5) deeltijdactiviteiten voor het koninkrijk van God

Als ik mijn activiteiten voor het koninkrijk van God belangrijker vind dan mijn echtgenoot en onze kinderen, dan ben ik niet in Christus en ben ik geestelijk gecompromitteerd. Zulk werk is geen zegen van God, maar een nadeel voor het koninkrijk van God. En hoe kan ik een getuige voor God zijn als ik de plichten van mijn werk verwaarloos?

We hadden deze prioriteiten al voor ons huwelijk duidelijk gemaakt. Na onze huwelijksreis namen we een paar dagen de tijd om samen naar God te luisteren. Tijdens deze dagen realiseerden we ons dat we geestelijk één waren, dat wil zeggen dat we altijd hetzelfde voelden over wat Gods wil was. We vonden deze innerlijke eenheid erg behulpzaam. Het maakte veel dingen veel gemakkelijker voor ons. We hoefden er nooit over te discussiëren of te proberen de ander te overtuigen wat de wil van God was. Dus besloten we om deze eenheid te behouden en besloten we om alleen taken te doen als we er allebei van overtuigd waren dat ze in overeenstemming waren met Gods wil. En we hadden de regel dat we uiterlijk aan het eind van elke dag met elkaar verzoend wilden zijn.

Toen Christine de diagnose kanker kreeg, konden we meteen in eenheid de beslissing nemen dat God mocht kiezen of Hij Christine zou genezen door een bovennatuurlijk wonder (we wisten allebei dat dit voor God geen enkel probleem was en we hadden allebei, alleen en samen, gebeden voor Gods bovennatuurlijke genezing van zieken) of dat God haar wilde genezen door medische behandeling, of dat ze de weg van de

dood zou moeten gaan. Toen korte tijd later bleek dat de kanker zo groot was geworden dat hij niet meer zonder chemotherapie en bestraling kon worden geopereerd, spraken we meteen af dat we chemotherapie en bestraling zouden afwijzen en accepteerden we bewust dat ze waarschijnlijk binnen 6 maanden zou sterven. Meer dan 9 maanden lang zagen we hoe Christine steeds zwakker werd en uiteindelijk stierf. We hebben nooit spijt gehad van onze beslissingen en blijven er diep van overtuigd dat Gods wegen echt de beste zijn.

Jezus volgen

Als we de weg van Jezus op aarde zien, wordt het heel duidelijk dat Jezus niets voor zichzelf hield, maar bereid was om alles los te laten. Dit ging zo ver dat Jezus, de Zoon van God, door wie God het hele universum had geschapen en die dit hele universum draagt door Zijn krachtige Woord (Heb 1:2-3), over Zichzelf zei tijdens Zijn omwandeling op aarde als mens: "De Zoon kan niets uit zichzelf doen, tenzij Hij het de Vader ziet doen." (Joh. 5, 19) Tijdens Zijn openbare bediening wist Hij niet eens waar Hij de volgende nacht zou doorbrengen (Mt. 8, 20). En uiteindelijk eindigde Jezus' weg bij het kruis, waar Hij alles had verloren: zijn eer, al zijn bezittingen, al zijn rechten, al zijn reputatie, al zijn relaties, zijn gezondheid en uiteindelijk zelfs zijn leven. En Jezus nodigde mensen uit om Hem juist op deze weg te volgen: "Als iemand achter Mij aan wil komen, laat hij zichzelf verloochenen en zijn kruis opnemen en Mij volgen." (Mt 16,24) In die tijd betekende het opnemen van het kruis niet het dragen van een klein gouden sieraad, maar het slepen van de zware dwarsbalk van een houten kruis naar de plaats van executie om daar de meest pijnlijke en beschamende dood te ondergaan die het Romeinse Rijk te bieden had, vastgenageld aan het kruis: Urenlang kwaken in doodsangst onder de spot van toeschouwers, lastiggevalen door vliegen die je niet weg kon jagen. Hoe langer we allebei met Jezus leefden en God dienden, hoe duidelijker het voor ons werd dat we Jezus niet alleen konden volgen, maar dat we volledig afhankelijk waren van God. In de afgelopen jaren werden de woorden van Jezus steeds belangrijker voor Christine en mij: "Wanneer jullie alles gedaan hebben wat jullie opgedragen is, zeg dan: 'Wij zijn onrendabele dienaren; wij hebben gedaan wat wij moesten doen'" (Lucas 17:10) Dit betekent dat we uiteindelijk met lege handen in de hemel zullen aankomen, omdat God in en door ons moest doen wat wij alleen niet konden.

Jezus volgen betekent daarom dat we bereid zijn alles los te laten, omdat God beloofd heeft ons onderweg alles te geven wat we nodig hebben (Mt 6,33, 2 Pet 1,3). Dit is belangrijk in de kleine dingen van het dagelijks leven in onze omgang met elkaar, waar het belangrijker is om naar de ander te luisteren dan om onszelf te laten gelden in een discussie en koste wat kost gelijk te hebben. Het is belangrijk bij de beslissing of we schatten voor onszelf willen verzamelen of dat we beschikbaar willen zijn voor God voor alles waartoe Hij ons oproept. Voor ons beiden betekende dit ook de fundamentele beslissing die we namen voordat we onze reis samen begonnen, dat God onze echtgenoot op elk moment kan wegnemen. In de loop van ons huwelijk hebben we hier altijd aan vastgehouden en er zijn verschillende situaties geweest waarin we alle-

bei of allebei concreet gevaar liepen om ons leven te verliezen. De eerste keer in ons huwelijk was het maar een paar minuten moeilijk en toen was de doodsangst weg. We ervoeren dat we door God gedragen werden en juist daardoor veel angsten in ons leven kwijtraakten. Een beslissende hulp hierbij was dat God ons de hoop had gegeven dat voor een christen die de verlossing door Jezus Christus heeft aanvaard, de lichamelijke dood slechts de deur is naar een heerlijke relatie in liefde, licht, vreugde en vrede met God onze Vader, met Jezus onze Heer en Redder, met de Heilige Geest die toch al in ons woont, en met alle volmaakte rechtvaardigen in de hemel (Hebr. 12:22-24). Deze gemeenschap blijft eeuwig en zal nooit eindigen, en is veel beter dan alles wat we hier op aarde kunnen hebben. Voor de christen is het een grote vreugde, en als je van je echtgenoot houdt, wens je hem of haar het beste toe en verheug je je uit de grond van je hart als hij of zij het krijgt. Je kunt er zeker van zijn dat God, die almachtig is en alles duidelijk ziet, zo goed mogelijk voor de nabestaanden zal zorgen.

Als het huwelijk een leven lang moet duren, zijn onze erotische gevoelens niet genoeg, we hebben de onbaatzuchtige liefde van God (agape) nodig.

We waren ons er heel erg van bewust dat ons menselijk vermogen om lief te hebben niet genoeg was. De basis van ons huwelijk was in plaats daarvan de liefde van God die in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest die ons is gegeven (Rom. 5:5) en die we alleen maar hoeven uit te stralen. Om deze te kunnen gebruiken, is het alleen nodig dat we besluiten om iedereen te vergeven en niemand bewust liefde te onthouden, en wanneer we ons bewust worden van schuld, ons onmiddellijk tot God te wenden en vergeving te vragen voor deze schuld. Gods liefde is dan altijd in overvloed voor ons beschikbaar. Deze liefde van God in ons geeft ons de vreugde van het liefhebben, want liefhebben als zodanig is mooi en goed, ongeacht of we iets terugkrijgen van degene van wie we houden.

Ik heb ons huwelijk nooit als een wedstrijd gezien. Ik verheugde me in de gaven van mijn vrouw en wilde haar de ruimte geven om te groeien en te ontwikkelen wat God in haar had gestopt. Ik wilde haar nooit dwingen in een beeld dat ik van haar had. Ik was erg blij dat God haar haar eigen liedjes gaf en ik steunde haar toen ze haar eigen keyboard kocht. Ik steunde haar toen ze een groot glas schilderij van de Opgestane Heer schilderde. Ze had een gave en roeping voor sociaal werk en ontwikkelingshulp en ik stond hier volledig achter en vond het een prachtige aanvulling op mijn bediening.

Mijn vrouw was meer van God dan van mij. Daarom was het nodig om haar met waardering, respect en achting te behandelen en, waar nodig, af te zien van dingen die ik van haar had kunnen eisen. God gaf me een aantal gaven. Het was heel duidelijk dat ik mijn gaven niet had gekregen om erover op te scheppen, maar om ermee te dienen. Ik was me er heel erg van bewust dat mijn vrouw nooit mijn bezit was om mee te doen wat ik wilde, maar een geschenk dat God me had toevertrouwd voor een bepaalde tijd, waarin ik haar moest liefhebben en haar moest helpen om te worden wat God van haar verwacht had.

De wederzijdse waardering en het denken in elkaar zorgde ervoor dat onze liefde voor elkaar in de loop der jaren steeds meer groeide, zodat ons laatste huwelijksjaar het beste was.

Vaarwel

De psychiater die ik een tijdje zag voor psychotherapie zei eens tegen me: "Rouwen is herinneren om afscheid te kunnen nemen". Ons hele leven als echtpaar werd gekenmerkt door afscheid nemen en vooral de negen maanden waarin we heel bewust haar dood tegemoet gingen. In haar laatste nacht, toen ze heel moeilijk ademde en heel zwak was, vroeg ik God om een einde te maken aan haar ellende en verliet ik haar bewust uit mijn huwelijk. Even later stopte haar hart met kloppen. Een korte tijd later gaf ik haar met grote dankbaarheid aan God terug als een geschenk en werd ik heel gelukkig. Sindsdien heb ik nooit de pijn van het verlies ervaren, maar alleen een diepe dankbaarheid voor mijn geweldige vrouw, voor wie ik altijd groot respect heb gehad, die een ware tegenhanger van mij was en met wie ik meer dan 14 jaar lang in geestelijke eenheid heb kunnen samenleven en dienen, en voor de weg die we samen hebben kunnen gaan.

Mijn vrouw is nu bij God en daar gaat het goed met haar. Onze liefde voor elkaar is gebleven, maar is niet langer exclusief. Ik kijk uit naar ons weerzien als ik ook naar huis ga, naar mijn hemelse thuis. Misschien is er dan gelegenheid om met z'n tweeën onder het genot van koffie en gebak terug te kijken op de reis die we samen op aarde mochten maken. Als alles open is en niets meer verborgen is, zullen we echt beseffen hoeveel God ons toen heeft gegeven en hoe geweldig Zijn wegen met ons waren in deze tijd, en we zullen God danken uit de grond van ons hart.

© Reiner [Hennig\(henniglumsum@yahoo.com\)](mailto:henniglumsum@yahoo.com) 3. oktober. 2025